

1.

Een minuut na sluitingstijd liep ik het filiaal van Wells Fargo uit, een halve minuut later lag ik languit op het grasveldje ernaast met een suizend hoofd, een dik oor en veel belangstelling van automobilisten die wel remden om te kijken maar niet stopten om te helpen.

Twee mannen klonnen uit een vrachtauto, wezen naar me, knikten alsof ze het erover eens waren dat er echt een man naast de bank lag en haalden hun schouders op. In Dover, New Jersey moet meer gebeuren dan een beroving voor ze er overstuur raken.

Ik ging rechtop zitten en klopte tegen mijn broekzakken: de drie losse dollars waren er nog, net als de ring die ik in mijn zakdoek met bloedvlekken had gewikkeld. De 10.000 dollars die ik uit het kluisje van Lenny en Little Levy had gehaald waren verdwenen, hetzelfde gold voor mijn rijbewijs.

Ik schudde mijn hoofd om het gesuis kwijt te raken, kreeg er duizelingen voor terug en zag mannen bij het pompstation. Het beeld klopte niet, maar het duurde even voor ik doorhad wat ontbrak. Vanaf waar ik was, hoorde ik het pompstation niet te kunnen zien omdat mijn pick-up in de weg hoorde te staan.

Zo'n dag was het, en ik had het uren tevoren geweten. Toen had Ruiz me ontslagen en was ik op het idee gekomen om geld op te halen en naar een streek te rijden waar het geen 36 graden was.

2.

‘Ik kan je niet langer gebruiken,’ zei Ruiz nadat ik de toog had schoongemaakt. ‘Het is binnen soms warmer dan buiten en dan zitten ze liever met hun kont in een opblaaszwembadje achter het huis dan bij mij. De vaste gasten maken zich niet druk genoeg om door een uitsmijter naar buiten gedonderd te worden en schoonmakers kan ik krijgen voor 4 dollar per uur.’

‘Dus.’

‘Dus krijg je 50 dollar en de groeten.’

‘Wat doe je als het koeler wordt?’

‘Dan huur ik iemand uit Mexico als uitsmijter, of uit Colombia, mij maakt het niet uit. Driekwart van de inwoners is Spaans en 98 procent van mijn klanten. Ze hebben er een hekel aan als ze door een witte naar buiten worden gegooid. Daar heb ik klachten over gekregen.’

‘Omdat ze het eerlijker vinden dat ze door iemand uit Honduras bij hun kop en hun kont worden gepakt?’

‘Of uit Puerto Rico, Nicaragua, Ecuador. Als het maar een kleur heeft die niet wit is, of zwart.’

Ruiz trok een gezicht. ‘Rood ook niet, ze hebben allemaal wel eens geld verloren in een indianencasino. Rij nou gauw een eind weg, want als Gael hoort dat je niet meer voor me werkt, komt hij achter je aan.’

Dat zou hij bij voorkeur samen met een stel vrienden doen, Gael Quinones was niet iemand die risico’s nam. Ze zouden misschien niets doen

in Dover, maar wel erbuiten en er was veel buiten als je het bekijkt vanuit een stadje met minder dan 20.000 inwoners dat ligt tussen New York en de Appalachen. De verhalen over het gebergte in het westen leken op die over Las Vegas: in de stad ging het wel, maar de woestijn erbuiten zat vol kuilen. In de Appalachen waren ravijnen. Als je daarin terecht kwam, zorgden dieren voor de rest. Ik trok mijn shirt los van mijn lichaam. In Luiz' Bar was airconditioning, maar Ruiz zette haar pas aan als het druk werd. Het leek of hij geen last had van de warmte. Geen zweetplekken onder zijn oksels, geen waasje vocht op zijn gezicht. 'Waarom heb je me eigenlijk aangenomen,' vroeg ik. De vraag kwam tamelijk laat en Ruiz wist het. 'Dat had je beter aan Luiz kunnen vragen toen hij zei dat je kon beginnen.' Ruiz wees naar het bord boven de toog waar de volledige naam stond: Luiz/Ruiz' Bar. Luiz was de oudste, het scheelde zes minuten, maar het telde. Ruiz was degene die het woord voerde als er slecht nieuws te melden was. 'En je had geen kamer moeten huren bij Heather Schrier.'

Dat had hij eerder gezegd, maar toen zat ik er al. Ik had tijd doorgebracht in noordelijke staten: Maine, New Hampshire, Vermont. Het was er koud en ik ging een stuk naar het zuiden. Ik bleef steken in Dover omdat de uitlaat van mijn pick-up viel. In Tino's Auto Repair zeiden ze dat mijn auto geen nieuwe uitlaat waard was en dat ze een derdehands zouden opscharrelen als ik tijd had. Ze vroegen of ik in de achterbak van de pick-up

wilde slapen of dat ik liever een hotel had of een kamer. Ze hadden plezier toen ze het adres van Heather Schrier voor me opschreven en me verzekerden dat ze niet duur was. Zo zeiden ze het: ‘Ze is niet duur’ en niet: ‘De kamer is niet duur’. Ik hoefde maar een klein stukje te lopen, Roy Street was eigenlijk vlakbij en als ik verkoeling zocht dan kon dat in de zijtak van de Rockaway rivier aan het einde.

De straat was iets verder dan vlakbij, met kleine huizen en veel beton waar de hitte van afstraalde. Ik klopte halverwege de middag op de deur met het bordje Heather en keek naar een vrouw in iets wat ik negligé had horen noemen. Haar zwarte haren zaten voor het grootste deel in een soort netje en toen ze dat van haar hoofd trok, golfden ze tot net over haar schouders. Ze veegde de pieken opzij met de achteloosheid van iemand die niet is geïnteresseerd in wie toekijkt. Ze was rond 1.70 meter en aan de magere kant, behalve daar waar ik het eerst kijk.

Ze staaarde een poosje naar me met een onbewogen gezicht, knikte alsof ik door de keuring was gekomen en zei: ‘Tachtig dollar en geen extraatjes, ik ben net op.’

Dat net op was de zuivere waarheid: net uit bed, geen douche, geen opmaak, geen beha. Ze zag er uit als vijftig, maar als ze haar gezicht in elkaar had geschoven had ze tien jaar gewonnen, minstens. Haar gezicht was bruin, net als alles eronder wat zichtbaar was. Alles, behalve haar nagels: rode duimen, daarna blauw, geel, groen,

paars. De vingers deden me aan een regenboog denken die in de war was.

Tachtig dollar is veel voor een kamer in een huis dat het jaren zonder onderhoud heeft moeten stellen en dat staat aan een straat die eindigt op een industrieterrein. Maar de voordeur was prachtig geschilderd, rood en met hartjes in verschillende kleuren, een paar bloemetjes en roze lippen als brievenbus. Als je de voordeur zag, lette je niet op de verweerde kozijnen en de bladderende muren.

‘Tachtig is veel,’ zei ik, terwijl ik deed of ik niet in het negligé keek.

Ze glimlachte het glimlachje van een vrouw die alle blikken duizend keer heeft gezien en trok het negligé iets lager. ‘Voor minder dan tachtig mag je even kijken, ik heb ze niet voor niks. Daarna mag je doodvallen.’

Ik ben misschien niet snel van begrip, maar ook niet heel traag. Ik zag de gezichten van de monteurs in Tino’s Auto Repair voor me en had ze door.

‘Ik kom van Tino,’ zei ik schutterig. ‘De garage. Daar staat mijn auto met een kapotte uitlaat. Ik zoek een kamer enne ...’

‘Ach,’ zei ze en daar liet ze het bij.

Ik haalde diep adem. ‘Het duurt even voor mijn auto klaar is en ze zeiden ... Of bent u mevrouw Schrier niet.’

‘Heather,’ zei ze. ‘Dat staat op de deur. Dus ze zeiden ...’ Ze klonk aanmerkelijk geïnteresseerder en haar ogen stonden helder.

‘Dat u een kamer verhuurde.’

‘Niet dat ik ...’ Ze wees met een duim naar haar onderbuik.

‘Geen woord. Niets. Heather Schrier heeft kamers en het is vlakbij. Dat zeiden ze omdat ik dus geen auto had. Ze zeiden niks over ...’ Ik wees ook.

Het was een domme situatie en toen zij met een mondhoek trok, kreeg ik last van een grinnik en even later stonden we allebei een soort van plezier te hebben.

Heather had er het snelst genoeg van. ‘Ze zeggen nogal wat,’ zei ze en het klonk opeens bitter. ‘Ik ken ze, daar bij Tino. Als ze me zien, hebben ze de grootste lol.’

‘Fluiten en zo?’

‘Vooral en zo.’ Ze deed een stap naar achteren.

‘Ik heb een kamer. Naast mijn slaapkamer. Hij staat leeg maar de muren zijn, hoe zal ik het zeggen, niet dik genoeg.’ Ze maakte een gebaar dat iets had van het is nou eenmaal niet anders.

‘Je moet tegen geluiden kunnen en dat hou je toch niet vol. Ik heb het eerder geprobeerd en na een tijdje komen ze naar beneden en willen ze hun deel. Vrouwen wil ook niet. Die kunnen niet tegen dat soort kreten en na drie dagen gaan ze weg.’ Weer het gebaar, de lijnen in haar gezicht werden dieper, ze drukte het negligé tegen haar keel. ‘Soms denk ik ...’ Haar ademhaling ging sneller. ‘Waarom vertel ik dit allemaal. Jij bent gestuurd door die van Tino die nu lol staan te hebben. Het gaat je niets aan wat ik doe en waarom en hoelang.’ Na een blik waarmee ze me

opnieuw de maat leek te nemen deed ze nog een stap naar achteren. ‘Heb je een naam?’
‘Meeks. Jeff,’ zei ik. ‘Mijn pick-up is stuk en als het om de avonden gaat dan is geluid geen punt. Ik werk in bars en clubs, meestal als uitsmijter, maar achter de bar lukt ook als het moet. Ik weet niet hoelang het gaat duren bij Tino en ik heb geen haast.’ Ik ging ook verder met gebaren. Het was net als gapen: als de een